

Hodnocení bakalářské práce Nikolý Lomnické Josef Kainar: od Nových mýtů k Veliké lásce

Předloženou práci přijímám s rozpaky: nadšen kvalitou zpracování, odevzdaností i ohromným zaujetím tématem, s nimiž autorka k práci přistoupila a s nimiž ji vypracovala, obdivuji množství setkání se sekundárními texty, k nimž byla nalézána cesta nejednou jistě nelehká; z práce číší množství energie, úsilí, doslova zápas s tématem. A přece zaskočen /nikoliv zklamán!/ poznáním, že zřejmě přece jen nelze...

Bakalaristka se pustila do milovaného autora s láskou a respektem – a neúprosně, zvolila si analýzu jeho děl z periody, jež patří k nejdiskutovanějším – analýzu „cesty“ od Nových mýtů k Veliké lásce. Z obav o rozsah svého hodnocení se soustředím pouze na několik maličkostí, jakkoliv – domnívám se – závažných.

1. **Sekundární zdroje:** je neštěstím české literární historie, že se v posledních desetiletích pohybuje mezi extrémy „pro“ a „proti“: *Člověk Kainar* M. Blahynky z let osmdesátých je psán nesporně s velkým porozuměním Kainarovi, ale jazykem /i formulační opatrností/ let osmdesátých, zatímco novější reinterpretace usilují /někdy až „senzačně“/Kainara „nově odhalit“ /kupř. TV dokument z r. 2005/, ale zůstávají nekompletní – stejně jako – žel – výchozí suma faktů, od nichž pak k hodnocení či závěrům vychází autorka /v této souvislosti mohu upozornit kupř. na podivuhodnou „shodu“ mezi názorem B. Pavloka /*Marxistický mýtus*/ a Vl. Dostála /*Bez sebekritiky není cesty vpřed*/, vzácný soulad v pohledu bigotního katolíka a neméně bigotního komunisty přece musí dávat jasný signál, že s Novými mýty, a tedy i s jejich autorem, „něco“ není v pořádku /ač oba soudy dělí několik let/, a to ponechávám stranou dobové reflexe L. Kundery, I. Slavíka, Fr. Götze, V. Černého a dalších „pro“ i „proti“, jež Kainarův text svého času vyvolal, a již vůbec se nezmiňují o dobovém klimatu politickém, společenském, kulturním, literárním, básnickém atd. Suma sumárum: Kainar nemá monografii /stejně jako mnozí další velikáni literatury, na něž si současní autoři prostě netroufají /jistě, není každý Vladimír Štěpánek či paní Jaroslava Janáčková/, a tak se jeho portréty skládají jako mozaiky a tradičně záleží na tom, jakým střípkům povolí jejich tvůrce vyniknout. Tak zvláště mladý badatel zde bude s obtížemi hledat pevné výchozí body.

2. **Činnost samotného básníka** v dané periodě není /a jistě v bakalářské práci/ být nemůže podána komplexně – jakkoliv autorka skutečně ví mnohé, je pouze letmo zmíněna Kainarova aktivita satirická /v denním tisku/ a pouze dotčena Kainarova spolupráce s Divadlem satiry. Leč zde předně nejde o periodu „pehlřimovskou“ /o té myslím Kainar neměl ani potuchy/ či o výrazný autorský podíl na Cirkusu Plechovém /8 čísel/, ale o periodu „pražskou“ a dvě „bomby à la Kainar“: *Akce Aibiš* /XI. 1946/ a *Ubu se vrací aneb Dršťky nebudou* /II. 1949/. Jistě by bylo dále prospěšné podtrhnout a blíže probádat úlohu *Zlatovlásky*, komparovat Kainara s psaním současníků – Kohouta, Mikuláška, Červenky /viz *Šťastný věk* VI. Macury/či s aktivitami v práci též zmiňovaného Nezvala /*Velký orloj*/, v průběhu let padesátých pak zmínit aspoň spolupráci s K. O. Hrubým /fotopublikace o jižní Moravě/, účast v polemikách, diskusích a sporech, mj. kolem Kohoutových veršů, drama *Nasredin* /psané na tělo J. Werichovi/, nepřekročitelného *Člověka* a *Lazara* a v letech šedesátých ohromné množství životní bolesti i moudra *Mých blues*, *Kuřete v hodinkách* a *Města Er*, jež vkládá do úst a rukou „nepřevychovatelných hárošů“ z Flamenga a Framus Five. To vše – nepochybují – autorka ví a zná, leč zamlčení či letmá nebo nepřesná zmínka mnohé mění /a práce bakalářská též neunes vše/. Ale: copak opravdu lze s klidem v duši a s vážností opakovat, že „*Kainar ten svůj nesmírný talent, s nímž svou básnickou cestu započal, na této cestě ztratil, když v padesátých letech klopytl při pokusu vyjít umění vstříc*“, jak tvrdí autoři zmíněného TV pořadu a – žel – i autorka ve své práci na s. 42?! **Opravdu se s tímto autorka smíří, ne-li ztožní?**

3. **Vlastní názor autorky:** mohu jen s respektem a až s obdivem sledovat, k jakým, byť dílčím, soudům či závěrům bakalářka v práci dospívá, svědčí zcela ve prospěch jejího „vyznání“ v Úvodu, jde skutečně o názory i dílčí soudy vyzrálé, opírající se o přečtené či prostudované sekundární zdroje, názor nejednou zřejmě vyvzdorovaný a vytrpěný na sobě samé, ale stále jen dílčí. Pomínu-li absenci detailních informací, k nimž se nedostane nikdy nikdo, je pak ovšem nezbytné brát do úvahy detailní studium atmosféry procesů, poprav, hrůzy, strachu, nadějí, koktejl zkušeností z let nedávných, smrt Halasovu, sebevraždu Bieblovu, uvěznění J. Zahradníčka a spol., popravu Kalandrovu, alkoholismus bezmocného presidenta, strašlivou bdělost všudypřítomných zahraničních poradců...

Končím a jsem si vědom, že další a další otazníky zůstávají: proč náhle Majakovskij, o čem jest ona „básnická šavlovačka“ s K. Bieblem, oprávněnost, či strojenost Kainarovy superostré ironie?, Kainar versus I. Blatný...

Škoda chyb /nejen interpunkčních/, nepozornosti při přepisování /nejen Svaz vs. svaz /s. 44, 45/, Listu, či Listů? /s. 27/, sovětského svazu /s. 32/, „pamflety pochytili...“ /s. 38/ a nezdařilo se správně uvést ani název básně kultovní /Stříhaly dohola... /s. 24/.

Přes všechny uvedené výhrady práci považuji za výjimečně kvalitní, fundovanou, kultivovanou a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou.

V Plzni 4. 9. 2019

Jiří Staněk

Souhlasí s originalum

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury

